

‘Zij hielpen haar, ik wil hen helpen’

Nieuwelingen en oude rotten verdienen onze dank tijdens de Week van de Vrijwilliger

- ▶ Van 28 februari tot 8 maart vieren we de Week van de Vrijwilliger
- ▶ Geregeld heeft een parochie of vereniging nieuw bloed nodig
- ▶ Ontmoeting tussen oud en nieuw maakt een levende gemeenschap

Jozefien VAN HUFFEL

„Het was een soort intuïtie die me ertoe aanzette naar de plaatselijke ziekenzorgkern te stappen”, zeg Irene De Leener uit Oosterzele. „Mijn moeder deed het vroeger ook. Ik herinner me nog het bijzondere doosje waarmee ze de hosties naar zieke mensen bracht, ook al is dat intussen meer dan tien jaar geleden. Wellicht wilde ik het daarom ook zelf eens proberen.”

De Leener is ziekenzorgvrijwilliger sinds januari. Net als zij nemen er elke week mensen nieuwe engagementen op, ieder om zijn eigen redenen. „Ik wilde al lang iets doen voor de parochie. Die taak sluit aan bij mijn profiel”, zegt burgerlijk ingenieur Bernard d’Udekem d’Acoz. De neef van koningin Mathilde is sinds vorige maand penningmeester van de kerkfabriek van Ruddervoorde. „Welzijnsschakel Hoboken hielp mijn dochter toen ze het moeilijk had”, zegt Jenny Scheere dan weer. „Ik heb tijd, dus wilde ik de Welzijnsschakel helpen als vrijwilliger.”

Uiteraard melden de vrijwilligers zich niet voor elke taak spontaan, zeker niet in de parochies. „Ik denk aan de toekomst en richt me vooral op jonge ge-

zinnen”, zegt Marleen Brebels, parochieassistent in Peer. „Met een nieuw project, zoals de gezinsviering hier, groeit er spontaan belangstelling en staat de deur open om mensen te vragen of ze willen meewerken.”

„Om nieuwe vrijwilligers te laten voelen dat ze welkom zijn, is ontmoeting erg belangrijk”, gaat ze voort. „De koffie en de babbel aan het begin van een vergadering geven mensen de tijd om thuis te komen en de drukte van het werk van zich af te schudden. Daarna kun je samen op weg. Moeilijker echter is het om vrijwilligers te vinden die zich ook willen vormen in de Kerk.”

Guido Veys heeft als voorzitter van de kerkfabriek van Ruddervoorde drie nieuwe leden in zijn ploeg. „Draaiden we vorig jaar veel meer op een gezamenlijke routine, nu moeten we meer een beroep doen op elkaars expertise. Ik vind het echter net boeiend hoe diverse leefwerelden en achtergronden elkaar raken in ons team. Bernard is ingenieur, iemand anders was OCMW-secretaris en ik ben melkveehouder.”

„Het is moeilijk vrijwilligers te vinden die zich ook willen vormen”

Net als jonge werknemers hebben nieuwe vrijwilligers baat bij contact met ervaren collega’s. „Uiteraard twijfel ik nog of een spel wel leuk zal zijn, of het niet grandioos zal mislukken”, lacht Emelie Godaert. Nadat ze een animatorcursus volgde, loopt ze stage als begeleider in haar eigen Jokrigroep in Dendermonde. „Ik voel me echter goed omringd. Stap voor stap krijg ik verant-

woordelijkheid.” „Er is een beetje een generatiekloof tussen de huidige begeleiders en de jongeren zoals Emelie”, meent oprichter Wouter Rogiers. „Als we willen dat de groep blijft bestaan, moeten we in hen investeren.”

„Ik heb er nu al drie bezoeken opzitten, maar ik ben nog onzeker over hoe ik precies bij de mensen moet binnenwandelen”, zegt Irene De Leener. „Je weet immers niet waar je terecht komt. Binnenkort ga ik eens langs bij de vrijwilliger die ik vervang omdat ze zelf ziek werd, zodat ik van haar ervaring kan leren. Uiteindelijk verliep elke babbel wel vlot en vertrok ik met een goed gevoel: ‘Yes!’”

Anderzijds kunnen nieuwe vrijwilligers een nieuwe wind doen waaien. Liesbeth Dieliën is een van de jonge mensen die zich in Peer engageerde voor de gezinsvieringen. „De parochie sprak ons aan, net omdat we frisse ideeën aanbrengen. Er is zeker geen druk om de dingen te doen zoals vroeger.”

„In de winkel waar mensen in armoede voedsel kunnen afhalen, merkte ik al snel dat velen al telefonerend binnenkomen en dus geen woord met de vrijwilligers wisselen”, zegt Jenny Scheere. „Pas toen ik opmerkte dat ik dat niet zo beleefd vond, viel het ook de andere vrijwilligers op. Nu vragen we dat mensen dat niet meer doen.”

In de Week van de Vrijwilliger verdienen kortom zowel de nieuwe krachten als de oude rotten ieders dankbaarheid en een duwtje om vooral door te gaan. „Mijn eerste dag bracht ik in het winkeltje door en ik kreeg er mijn vaste plek. Ze krijgen me er niet meer weg”, lacht Jenny Scheere.

STANDPUNT

Bert CLAERHOUT

Ouderliefde en omgaan met imperfectie

„Allerlei medische technieken die steeds dieper in het leven ingrijpen, confronteren ons met cruciale vragen over het ongeboren leven en de maakbaarheid van de mens. Ook al kunnen we nooit negeren wat de vooruitgang van de geneeskunde voor de mens betekent, er is meer dan het medische alleen. De discussie over de nieuwe bloedtest die uitwijst of een foetus al dan niet het syndroom van Down heeft, illustreert dat. Vorig jaar zouden in ons land zowat 12.000 van die zogenaamde niet-invasieve prenatale tests (NIPT) zijn uitgevoerd. Die test is hoogst betrouwbaar en zwangere vrouwen die er een beroep op doen, hoeven geen risicovolle vruchtwaterpunctie meer te ondergaan. Maar zo’n test kost veel en wordt door de ziekteverzekering niet terugbetaald. Artsen waarschuwen de afgelopen weken dan ook voor een klassengeneeskunde. „Als het zo doorgaat, worden er alleen nog in de lagere bevolkingsklasse kinderen met het downsyndroom geboren”, zei gynaecoloog Hendrik Cammu in *De Standaard*. Waarop de federale minister van Volksgezondheid Maggie De Block (Open VLD) liet weten dat aan een regeling voor de terugbetaling wordt gewerkt.

Nieuwe medische technieken roepen vragen op die we verdrongen naar de marge van ons bestaan

Even belangrijk is dat ouders die ervoor kiezen een kind met een erfelijke aandoening te behouden, de gepaste ondersteuning krijgen om hun kind een kwaliteitsvol leven te geven. Dat houdt in dat vanuit het beleid de nodige middelen worden vrijgemaakt voor zorg en voor een zo optimaal mogelijke integratie in de samenleving. De realiteit leert dat dit vaak niet zo is en dat ouders in dergelijke gevallen vaak worden geconfronteerd met kwetsende opmerkingen in de aard van „Is het nog wel verantwoord zo’n kind op de wereld te zetten?” en/of „Wat kost dat niet aan de maatschappij?” Is dit de medemenselijkheid waar we de mond van vol hebben?

Prangende vragen rijzen ook bij de goedkeuring door het Britse Lagerhuis van een wetsvoorstel dat proefbuisbaby’s met erfelijk materiaal van drie mensen mogelijk maakt. Door die techniek kunnen mitochondriale aandoeningen worden voorkomen. Concreet gaat het om een uiterst zeldzame, erfelijke ziekte waarbij de energiemotoren van een cel niet naar behoren functioneren en waardoor het nageslacht een verhoogd risico loopt op hartkwalen, orgaanfalen en spieraandoeningen. Bij de nieuwe techniek van celkerntransplantatie is een kind dus niet langer volledig de vrucht van twee ouders, maar voor een piepklein deeltje ook van een vrouwelijke donor. Bij een van de twee methodes die daarbij worden gebruikt, wordt de bevruchte kern uit de eicel gehaald en overgebracht naar een leeggemaakte eicel van een andere vrouw.

Voor een kleine groep van vrouwen die geen andere kans hebben op een biologisch gezond eigen kind, is deze vorm van celkerntransplantatie een oplossing. Toch zijn de wetenschappers verdeeld. Tegenstanders zeggen dat aan de erfelijkheid wordt gesleuteld. Anderen argumenteren dat het slechts om een minimale wijziging van het erfelijke materiaal gaat. Weer anderen wijzen erop dat de techniek nog onvoldoende is getest en dringen erop aan eerst de veiligheidsrisico’s in kaart te brengen. Voor de Kerk, die hoe dan ook tegen reageerbuisbevruchting gekant is, betreffen de ethische bezwaren allereerst de verandering in de embryonale ontwikkeling. Diverse Europese bisschoppen vroegen zich bezorgd af waar dit eindigt.

Laten we er alvast van uitgaan dat de geneeskunde er is om mensen te helpen. Dat belet niet dat hierbij geen kanttekeningen mogen worden gemaakt. Het zijn vragen die we de afgelopen decennia grotendeels naar de marge van ons bestaan hebben verdrongen: over de maakbaarheid van de mens, over wat normaal en abnormaal is, over onze hang naar perfectie en onze omgang met onvolkomenheid, over het ouderschap ook. Wat is de voorwaarde voor onvoorwaardelijke ouderliefde? Zijn het de perfectie-eisen van de hedendaagse cultuur? Is het de economische rationaliteit? Of is het de belangeloze ontvankelijkheid voor wat gelovigen als een geschenk van God bestempelen? ”

Emelie Godaert (rechts) loopt stage bij haar Jokrigroep. © Jokri Dendermonde/Wouter Rogiers